Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 3 *Den 1. Novbr. 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zions Stad.

(Fra „Millennial Star".)

I Prophetierne er Zions Stad ofte omtalt som den navnkundigste og mærkværdigste iblandt alle Stæder i de sidste Dage. Dens tilkommende Beliggenhed i det vestlige Missouri i Hjertet af det amerikanske Continent er bleven fremstillet i foregaaende Afhandling. Vi agte i denne Artikel for det Første at udpege Tiden, da Staden skal bygges, — for det Andet i Korthed at beskrive nogle af de kostbare Materialier, som vilde blive anvendte til dens Bygninger, — for det Tredie at fremsætte en Skildring angaaende det Folk, som skal opbygge den, og endelig at fremstille Guds Herlighed, der paa en saa overordentlig Maade vil lægges for Dagen for at forherlige alle dens Boliger.

For det Første, den Tid, da Zion skal opbygges, er klarligen fremstillet i Prophetierne. Den inspirerede Psalmist siger: „Naar Herren har bygget Zion skal han sees i sin Ære" (Psalmen 102, 17.) Af dette lære vi, at Zions Opbyggelse ikke er et Værk, der skulde udføres i en tidlig Periode eller i Middelalderen, men at det skulde være en Forberedelse for vor Herres Tilkommelse. Hans første Komme skete ikke i Herlighed, eiheller indtraf der nogen Begivenhed umiddelbart før samme, der kunde udtydes som en Opbyggelse af Zion. Det kunde ikke muligviis have havt nogen Hentydning til Zion i Jerusalem, hvor David boede, thi det var allerede opbygget, da han udtalte Prophetien, men Psalmisten hentyder til et tilkommende Zion og ikke til et, som allerede existerede. Han siger udtrykkelig, at naar det er blevet opbygget, „skal Herren sees i sin Herlighed." Halvfjerdsindstyve Aar efter Christi Fødsel blev Zion i Jerusalem forstyrret, og dog er ikke Herrens herlige Dag kommen. Fra den Dag af og indtil nu er ingen Zions Stad bleven opbygget hverken af Katholiker eller Protestanter, og derfor har Herren heller ikke endnu aabenbaret sig fra Himmelen i sin Magt og Herlighed.

At David ikke hentydede til den Slægt, i hvilken han levede, har han paa det Bestemteste givet tilkjende i det nittende Vers. „Dette skal skrives for den Slægt, som skal komme, og det Folk, som skal skabes, skal love Herren.“ Omendskjøndt Mennesker ville blive benyttede som Redskaber til at anlægge og opbygge denne hellige Stad, vil dog Herren som den store og vise Bygmester foreskrive Alt med Hensyn dertil, og derfor siger David, at det er Guds Værk. Han har aldrig sagt, at Herren skulde komme, naar uindspirerede Mænd havde stiftet Kirkesamfund og kaldet dem Zion, men han siger: „Naar Herren har bygget Zion, skal han sees i sin Ære;“ det vil sige, naar han har tilkjendegivet Stedet, aabenbaret den fastsatte Tid, viist Mønsteret for Staden og angivet dens Størrelse, — naar han har tilkjendegivet Bygningsstilen, bestemt de dyrebare Stene og udvalgt de Materialier, der ere nødvendige til Bygningsarbeidet, tilkjendegivet Gadernes Brede og Bygningernes Høide samt bestemt de forskjellige Træer, Buskvæxter og Blomster, der skulle pryde og forskjønne Alleerne, Haverne og de offentlige Pladse. Da Herren aabenbarer alt dette, kan man med fuld Føie sige, at han i Sandhed er den, som bygger Zion. Der er en bestemt fastsat Tid, paa hvilken Herren agter at nedstige fra Himmelen i Magt og Majestæt, og da han har besluttet at opbygge Zion umiddelbart før denne store Dag, maa han have fastsat en Tid til Paabegyndelsen af dette store Værk. Psalmisten siger i det fjortende Vers: „Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion, thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen.“ Dette store Forberedelsesværk før Herrens anden Tilkommelse er for hans Vedkommende fremstillet i disse Ord: „Du skal gjøre Dig rede.“ Sammenligningsviis talt, har Herren i mange Aarhundreder inden denne Begivenhed skulde finde Sted, siddet stille og ladet Menneskene følge uinspirerede Mænds Raad, men naar den „bestemte Tid“ kommer vil denne Aarhundreders Stilhed blive afbrudt, og Herren vil vise sig i sin Magts Fylde. Han vil komme frem ligesom i gamle Dage — i hedengangne Slægter; han vil omgjorde sig med Kraft og udstrække sin Almagts Arm til sine Helliges Beskyttelse og Zions Forløsning.

Herren vil ikke alene „gjøre sig rede“ og „forbarme sig over Zion,“ men han vil ogsaa forsamle de Retfærdige iblandt alle Nationer til Zion, for at de kunne tjene ham, eller som David endvidere siger: „Han har seet ned af sin Helligdoms Høihed; Herren saae ned af Himmelen til Jorden, at høre den Bundnes Jamren, at løse Dødens Børn, at fortælle Herrens Navn i Zion og hans Lov i Jerusalem, naar Folkene samles tilsammen og Rigerne for at tjene Herren“ (20.—23. Vers). Ligesom Herren i forrige Tider satte sit Navn i Jerusalem, saaledes vil han i de sidste Dage formedelst ny Aabenbaring lade sit Navn kundgjøres baade i Zion og Jerusalem, og de Folk og Riger, som samles i Zion, ville komme til at høre hans Herligheds Røst og skulde faae see Beviser paa hans Magt, medens Rygtet herom ikke vil indskrænkes til dem, der ere samlede i Zion, men vil udbrede sig allevegne indtil Jordens Ender, eller som Psalmisten siger: „Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn og alle Konger paa Jorden Din Ære“ (16. Vers). Intet uden de forbausende Undergjerninger og underfulde Mirakler, som ifølge Herrens Beslutning skulle staae i Forbindelse med Zions Forherligelse, vil kunne omvende Hedningerne og alle Konger. Derfor vil Zions Opbyggelse ikke alene være et vedvarende

og staaende Mirakel for alle Nationer, men vil ogsaa blive et sikkert og ufeilbarligt Kjendetegn for Alle, at den store Dag for Herrens Tilkommelse er nær forhaanden.

For det Andet ville vi i Korthed beskrive de kostelige Materialier, der ville blive anvendte til Zions Opbyggelse. Ifølge de gamle Propheters eenstemmige Vidnesbyrd synes det, at Indbyggerne i Zion i Førstningen ville blive haardt trængte og skulle komme til at lide megen Gjenvordighed, idet de ville blive drevne fra Sted til Sted, men Herren siger ved Esaiæ Mund: „Du Elendige, som er bortdreven ved Storm og ikke er trøstet, see, jeg vil lægge Dine Stene med Karbunkel og Dine Grundvolde med Saphirer. Og jeg vil sætte Dine Vinduer af Krystal og Dine Porte af Rubinstene, og alle Dine Landemærker af behagelige Stene" (Es. 54, 11. 12.). De fortrinligste og meest smuktfarvede Stene ville blive udvalgte til Bygningsmaterialier. Stenene til Grundvolden, ville blive Saphirer, det er krystalliserede, sexkantede Stene af blaae Farve, medens andre af disse Krystaller have en lys rød Farve og kaldes orientalske Rubiner. „Jeg vil sætte Dine Vinduer af Agater." Denne Steenart er en halv gjennemsigtig, ukrystalliseret Qvarts, der i samme Exemplar spiller i forskjellige Farver. Dens Kulører ere smukt ordnede i Striber og Pletter, og naar den er vinkeldannet, kaldes den Fortifikationsagat; fremkommer den derimod mosartet kaldes den Mosagat. Hvor skjønne ville ikke Vinduerne i Zion blive, da de skulle prydes med Ædelstene. Portene i Zion skulle dannes af Karbunkler. Karbunklen er en yndig Ædelsteen af carmosinrød Farve, og kaldes af Grækerne Anthrax; den findes i Ostindien. Den forekommer sædvanlig reen, er dannet i rette Vinkler og findes i Forening med en tung, jernholdig og smergelagtig Steenart. Dens sædvanlige Størrelse er henved en Fjerdedeel Tomme lang, og dens Diameter er omtrent en Trediedeel Tomme. Naar den holdes mod Solen, taber den sin mørke Farve og seer fuldkommen ud som brændende Kul. De Gamles Karbunkel antages at have været det Samme som Granaten, hvilken sædvanlig forekommer i regelmæssige tolvkantede Krystaller og er ligeledes af en carmosinrød Farve. Desuden findes der ogsaa grønne, gule, brune og sorte Afarter. Naar den er gjennemsigtig, kaldes den ædel Granat og bruges som Ædelsteen. Granaten forekommer temmelig almindelig i Gneis- og Glimmer-Skifer. Da Portene i Zion ville blive forfærdigede af eller prydede med disse Ædelstene, ville de blive langt pragtfuldere, end det menneskelige Sprog formaaer at udtrykke. Hele denne yndige Stads Enemærker ville blive „satte af behagelige Stene."

David siger, idet han taler om den „bestemte Tid" til Zions Opbyggelse: „Dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv" (Psal. 102, 15). Den maatte i Sandhed være aldeles sløv, der ikke vilde finde Behag i at betragte den Rigdom af udsøgte Ædelstene, der ville komme til at give Zions Stad en saa uforlignelig Skjønhed. Det er derfor intet Under, at Guds Tjenere ikke alene finde „Behag i dens Stene", men endog „forbarme sig over dens Støv". At have det Privilegium at boe i en saa skjøn Stad, der er ubesmittet af Synden, maa være en Kilde til en uafladelig og ubeskrivelig Glæde.

Med Hensyn til Træerne, der skulle forskjønne Zion, siger David: „Istedetfor Tornebusken skulle opvoxe Fyrretræer, for Tidsler skulle Myrtetræer opvoxe, og det

skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal udryddes." (Es. 60, 13.) „Libanons Herlighed skal komme til Dig, Fyrretræ, Kintræ og Buxbom tillige til at pryde min Helligdoms Sted med, og jeg vil gjøre mine Fodders Sted herligt". (Es. 60, 13.)

Ezechiel skildrer det gamle Jerusalems Storhed og Pragt, efterat det er blevet gjenopbygget, og Johannes den Aabenbarer beskriver samme Stad, efterat den var bleven optagen til Himmelen eller ved den Tid, da den skulde nedstige paa den nye Jord. Derimod er det nye Jerusalem ikke saa nøie beskrevet. Men da begge Stæder skulle opbygges under den Almægtiges særegne Ledelse, er det rimeligt at antage, at den ene vil blive ligesaa pragtfuld og smuk som den anden. Johannes saae begge Stæder nedstige fra Himmelen til den nye Jord, men har kun beskrevet dens Gader, Mure og Bygninger, som nedsteg sidst. Dersom Zions Indvaanere ikke opbygge det nye Jerusalem efter det samme Mønster, som det gamle skal gjenopbygges efter paa det østlige Continent, vil det ikke være paa Grund af Mangel paa Rigdom, thi Herren siger: „Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet og Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Steen." (Es. 60, 17.) Dersom Israel kan brolægge Gaderne i det gamle Jerusalem med Guld, kunne Zions Beboere uden Tvivl gjøre det samme. Zions Stad kaldes „den fuldkomne Skjønhed." (Ps. 50, 2.) Dens Architektur vil hverken blive græsk eller romersk, eiheller af noget andet Slags, som menneskelig Viisdom har opfundet, men den vil være efter den himmelske Orden. Gud vil blive Bygmesteren, og han vil lade de palladsmæssige Boliger opføre saaledes, at de kunne have en uforgjængelig Soliditet forenet med en „fuldkommen Skjønhed." Materialierne vilde være af den Beskaffenhed, at de aldrig ville kunne tage Skade, hvorfor ogsaa Bygningerne ville have en evig Varighed.

(Fortsættes.)

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

Løverdagen d. 6te Kl. 10.
Missionspræsident Charles Widerborg præsiderede.

Tilstede vare 2 Overpræster og 14 af de Halvfjerds tillige med flere Ældste og Hellige fra fra Kjøbenhavns Conference.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Widerborg, som udtalte sin Glæde over, at den 6te October var oprunden, og over at see Brødrene fra Zion forsamlede paa den samme Dag, som de Hellige i Zion forsamles til Halvaarsconference i Store Saltsøstad, sagde, at Hensigten med Raadet var, at forhandle de Anliggender, der kunde være til Missionens Gavn i den kommende Vinter.

Ps. Nr. 72 blev afsungen,

Bøn af Ældste N. Wilhelmsen.

Derefter Ps. Nr. 2.

Præs. Widerborg hilste sine Brødre fra Zion Velkomne, foreslog til Opholdelse, som Raadets Skriver, Ældste A. W. Carlsson, hvilket eenstemmigen vedtoges, ønskede at høre de arbeidende Ældste

afgive Raporter fra de forskjellige Conferencer, og nedbad Guds Fred og Velsignelse samt Zions Aand over Forsamlingen.

Ældste F. C. Sorensen var meget glad over at kunne rapportere, at Kjøbenhavns Conference var i en god Forfatning; Udsigten for Fremtiden er lovende; han var vel tilfreds med de Brodre, der arbeide under hans Veiledning, og ønskede fremdeles for sit eget Vedkommende, at arbeide tilsammen med dem; han agtede at foreslaae nogle Brodre til at arbeide som Missonærer i den kommende Vinter. Forsamlingerne i Kjøbenhavn vare godt besøgte ogsaa af Fremmede. De Hellige bestræbte sig for at gjøre deres Bedste baade i aandelig og timelig Henseende; de Fleste vare fattige, især paa Landet, hvor Arbeidsfortjenesten var ringe, men de glædede sig i Evangeliet og vare trofaste. Ønskede Guds Velsignelse over Raadet.

Præs. Widerborg stadfæstede den givne Rapport angaaende Kjøbenhavns Conference og tilføiede, at den var den første Conference, der blev organiseret, da Apostelen Erastus Snow havde indført Evangeliet, og den havde siden den Tid vedligeholdt sig som Hovedsædet for den skandinaviske Mission; udtalte sin Tilfredshed over den Trofasthed, de Hellige i Almindelighed havde viist, og med den Nidkjærhed, med hvilken Brødrene havde arbeidet for at vedligeholde Orden og vaage over de Hellige i Kjøbenhavn. Paamindede om og paaviste, hvor meget Godt, der kunde gjøres ved den rette Anvendelse af de indkomne Midler, hvilket den sidste Emigration havde været et tydeligt Beviis paa, da saamange af de fattige Hellige vare blevne udfriede formedelst Brødrenes gode Fremgangsmaade i at virke for dem.

Ældste C. C. A. Christensen, der præsiderede over Christiania Conference, som indbefatter hele Norge, gav Beretning om de norske Hellige; han sagde at de vare meget gode og trofaste samt villige til at opfylde Deres Pligter; de vare omtrent 1000 i Antal, og med Undtagelse af den halve Deel, som boe i Christiania, vare de meget vidt adspredte over hele Landet; de boe iſærdeleshed langs med Kysterne. Brødrene, sagde han, arbeide med Flid og Udholdenhed, og have paa Grund af Landets Beskaffenhed undertiden meget vanskeligt for at udføre deres Missionspligter. Ældste C. C. Folkmann arbeider i den nordlige Deel, hvilken strækker sig heelt op til Hammerfest og Vadsø. I denne vidtløftige Arbeidsmark ere der endnu kun faae Hellige. Svend Larsen, der forhen har arbeidet i den vestlige Deel, arbeider nu i den østlige, og begge disse Brødre saavelsom de indfødte Ældste havde troligen staaet ham bi med deres Arbeide i Missionen. Øvrighederne vare humane, og de Hellige have nydt Fred paa de fleste Steder, men der hvor Evangeliet endnu ikke har været prædiket, møder det Modstand, naar en Ældste udsendes.

Præs. Widerborg mindedes med Glæde den Tid, da Evangeliet først blev prædiket i Norge, og da han havde havt det Privilegium at arbeide der, var han godt bekjendt med det norske Folk, dets Sæder og Skikke; han agtede det for dets Stræbsomhed og Udholdenhed, men paa Grund af Localforholdene er det vanskeligt for de Ældste, at sprede Evangeliet, og det Arbeide, der er forbundet dermed, synes ham at give et ringe Udbytte; han nærede alligevel det Haab, at Sandheden vil trænge sig frem til de fjerneste Klippedale og Afkroge.

Ældste L. P. Edholm sagde, at det var ikke let at beskrive de Følelser, han nærede ved at være i Selskab med sine Brødre fra Zion og de Hellige i Kjøbenhavn·

Angaaende Stockholms Conference, var Forholdet med denne omtrent det samme som med Norge, idet den var meget udstrakt og indbefattede den nordlige Deel af Sverrig samt Øen Gottland; der havde fornylig været Conferencemøde i Stockholm, hvor gode Rapporter vare blevne afgivne med Hensyn til Missionens Fremgang; selv havde han i den sidste Tid besøgt Øen Gottland og fundet, at Missionen var i en god Forfatning og at Glæde og Tilfredshed var raadende blandt de Hellige sammesteds; han havde sendt en Ældste til Sverriges nordligste Stad, Haparanda (113 sv. Miil Nord for Stockholm), og havde modtaget Underretning derfra, at Een var bleven døbt, og at Udsigten for Fremtiden var særdeles lovende Han bemærkede, at de Hellige vare i Almindelighed fattige, men desuagtet villige til at gjøre Guds Villie. Folket var meget religiøst og haardt fastlænket ved sekteriske Traditioner, saa det var temmelig vanskeligt at befrie det derfra, men det havde viist sig, at dette ikke var nogen Hindring for de Oprigtige, der alligevel bleve opsøgte og frelste ved Christi Evangelium; vore Skrifter nyde god Udbredelse. Han havde med Glæde arbeidet i Missionen, men havde tildeels været hindret deri paa Grund af sin svage Helbred.

Præs. Widerborg var tilfreds med det Arbeide, Ældste Edholm og Medarbeidere havde udført i Stockholms Conference, og var glad over, at der blev givet gode Rapporter om Herrens Værk; han vidste, at de Viingaardsmænd, Herren havde sendt til disse Lande, ville opsøge de Gode og de Ædle blandt Folket, om de end ere indhyllede i Traditionens Mørke, thi Budskabet fra Zion vil efterhaanden trænge igjennem til Alle.

Ældste G. Ohlson fremstod og berettede, at der i Norrköpings Conference vare mange gode Hellige, der gjøre det Bedste, de kunne, for at være behjælpelige med at fremme Herrens Værk og opfylde deres Pligter. Der var en god Orden, den Gang han begyndte at arbeide i Conferencen, og han havde beflittet sig paa at vedligeholde den. I Norrköping var den største Green, og der var god Fremgang; Forsamlingerne havde været godt besøgte og Flere vare blevne tillagte Menigheden i den senere Tid; i Linköping havde ligeledes Evangeliet gjort god Fremgang; Brødrene arbeide der, saavelsom overalt i Conferencen, med Tro og Udholdenhed, og han var vel tilfreds med dem.

Præs. Widerborg bemærkede, at Tiden var kommen til Evangeliets Prædiken i saadanne Egne, hvor Folket endnu ikke har havt Anledning til at høre det, eftersom Friheden begynder at udvides meer og meer i Sverrig, hvorved det bliver lettere for Missionærerne at reise omkring og aflægge deres Vidnesbyrd; han raadede Conferencepræsidenterne til iblandt de unge Brødre at udvælge saadanne, som vare skikkede og villige til at gaae ud blandt vore Medmennesker, og til samme Tid vare istand til at opholde sig selv, og udsende dem til de Egne, som endnu ikke have været besøgte, for at udsprede vore Skrifter og bære Vidnesbyrd privat, indtil de kunde vinde Indgang og faae Anledning til at holde Forsamlinger og dersom de ere trofaste og oprigtige Mænd, der elske det Gode og afholde sig fra det Onde, ville de vinde Sjæle for Guds Rige; thi Herren den Almægtige vil beskytte dem og veilede dem ved sin Aand i Udførelsen af deres hellige Kald, og dersom de gaae ud i Tillid til Guds Hjælp, vil Ingen have Magt til at skade dem, men de skulle blive bevarede og velsignede i sin Gjerning.

Formiddagsmødet sluttedes med Afsyn-

syngelsen af Ps. Nr. 219 og Taksigelse af Ældste C. C. A. Christensen Kl. 12.

Eftermiddagen Kl. 2.

Ps. Nr. 219,

Bøn af Ældste F. C. Sørensen,

Ps. Nr. 23.

Præs. Widerborg ønskede, at de Ældste skulde fortsætte med at afgive deres Rapporter, og bad Gud velsigne dem dertil.

Ældste J. Fagerberg, Præsident over Skaanes Conference, sagde, at i hans Arbeidsmark, som indbefatter Landskaberne Skaane og Blekinge samt den sydligste Deel af Smaaland, vare de Hellige i Almindelighed gode og trofaste, og Conferencen var i enhver Henseende i en god Tilstand. Han var for sit eget Vedkommende glad over at see sine Brødre fra Zion, som han for største Delen ikke havde seet, siden han kom til Skandinavien, ønskede fremdeles at arbeide for Guds Riges Forfremmelse og bad Gud velsigne sig og alle sine Medsødskende dertil.

Præs. Widerborg sagde, at har havde forhen arbeidet tilsammen med Ældste Fagerberg i den skandinaviske Mission og var den Gang ligesom nu mege vel tilfreds med den Flid og Orden, med hvilken Fagenberg udførte sit Arbeide i Skaanes Conference; han opfordrede paany de Ældste til at udsende Missionærer til de Egne, hvor Evangeliet mindst var blevet forkyndt.

Ældste J. P. Wretberg havde ikke været i Gøteborgs Conference længere end to Maaneder og havde derfor ikke endnu faaet Tid til at besøge alle Grene af samme, men paa de Steder, han havde besøgt, og hvor han havde afholdt Forsamlinger, var Tilstanden meget god, og han haabede snart at gjøre sig bekjendt med hele sin Arbeidsmark samt ønskede at arbeide trofast saavel efter de Raad, han havde faaet i Zion, før han blev udsendt paa Mission, som efter dem han vilde faae i Skandinavien.

Præs. Widerborg talte angaaende den Ulighed i Karakteer, der er raadende iblandt Folket i de forskjellige Egne af Missionen, og om hvor nødvendigt det er for de Ældste at gjøre sig bekjendte med samme. Han havde reist meget baade i Danmark, Norge og Sverrig, og havde søgt at sætte sig ind i Forholdene, der ere saaledes som Brødrene havde fremlagt dem.

Ældste N. Wilhelmsen havde, siden han kom fra Zion, ikke havt Leilighed til at møde til nogen Conference i Kjøbenhavn paa Grund af, at han havde reist saameget i Missionen, følte sig lykkelig over, at han denne Gang kunde have det Privilegium, da de fleste af hans Brødre vare samlede. Han stadfæstede de Vidnesbyrd, de Ældste havde afgivet om de Hellige i Norge og Sverrig og tilføiede, at da han kom til Norge fandt han de bedste Hellige der, som han havde fundet nogetsteds paa Jorden, hvor han havde været, det samme var ogsaa Tilfældet, da han kom til Sverrig og ligeledes i Danmark; saalænge han er iblandt Herrens Børn, paa hvad Sted de end ere, synes han, at de ere de bedste saalænge de gjøre Ret. Han var overbeviist om, at den skandinaviske Mission vilde vedblive at voxe og sagde, at mange Hellige endnu vilde blive udfriede fra samme.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Vi gjøre følgende Uddrag af Josephs Smiths Levnetsløb for August 1832.

„Til de Ældste i Jesu Christi Kirke, som prædike gode Tidender for Verden.

„Brødre! I ere ligesom Stjerner i det Banner, der nu er opløftet til Gavn for alle Nationer, og det tilkommer Eder at oplyse Verden; I skulle berede Veien for Folket at komme op til Zion. Det tilkommer Eder at lære Menneskene, hvorledes de skulle annamme Evangeliets Fylde og de evige Pagter, dem nemlig, som vare fra Begyndelsen. I skulle uden Frygt frembære Frelsens Budskab for de undrende Skarer, og indstændigen indbyde alle Mennesker til at lade sig frelse; det bør Eder at sætte et godt Exempel paa Ydmyghed og Sagtmodighed baade for Hellige og Syndere, ligesom Frelseren gjorde, og naar I udskjældes, skulle I ikke skjælde igjen. I skulle gaae i Rette med Menneskene, ligesom det stete i fordoms Dage, lide med Taalmodighed og svare, ligesom Sandhedens Aand maatte tilskynde Eder, og I skulle give Medhold til Alt, hvad der er godt. I skulle vandre i Ydmyghed og bede om Alles Frelse, ja, I skulle endog bede for Eders Fjender, og af Medlidenhed og uden Trusel advare de Uugudelige om den Straf, som skal komme over Verden herefter. I have ingen Ret til at tage den Straf, som faldt paa de Ugudelige før Syndfloden og øse den ud over denne Slægt; I have ingen Myndighed til at bruge den Dom, som Gud sendte over Pharao i Ægypten, til at forskrække Menneskene med i vore Dage, — eiheller er der blevet Eder befalet at samle sextusinde Aars Ulykker og afmale dem, ligesom de angik disse sidste Dage — for derved at skræmme Menneskene. Nei, I skulle prædike Evangeliet, hvilket er en Guds Kraft til Saliggjørelse og glædelige Efterretninger til stor Fryd for alle Folk.

Atter, I skulle ikke tage et Individs eller en Menigheds Velsignelser fra Enochs til Apostlernes Dage og lægge dem paa et Individ eller en Menighed i disse sidste Dage, men I skulle lære alle Mennesker, at de ville blive dømte efter deres egne Gjerninger, thi dersom Gud er den Samme igaar, idag og til evig Tid, vil hans Belønning bestandig følge med ham, og hans Aabenbaringer, Velsignelser og Domme før Syndfloden passede til det Folk og den Tid, i Abrahams Dage for den Mand og den Tid, i Mose Dage for den Mand og den Tid, i Davids Dage for den Mand og den Tid, i Pauli Dage for den Mand og den Tid og nu for denne Slægt og denne Tid. I maae derfor fremsætte Beviser fra Bibelen og Mormons Bog og værer forsigtige, at I ikke forvende Meningen af Guds hellige Ord. Om vor himmelske Fader fandt for godt at ødelægge Sodoma og Gomorah for deres Ugudelighed, Ninive for dens Vederstyggelighed og Jerusalem for Overtrædelse af hans Bud, hvad har da disse Stæders Ødelæggelse at gjøre med Verdens Frelse nu? Herren siger: „Hævnen hører mig til, jeg vil betale." Lærer alle Mennesker at forlade sig paa Gud og ikke paa Mennesket og at vise Omvendelsens værdige Frugter. Atter lærer alle Mennesker, at Gud er en Gud for de Levende og ikke for de Døde, og endelig, hvadsomhelst I gjøre, gjører det med Guds Ære for Øie. I ere Verdens Lys i Henseende til sand Religion, og mange Sjæle ville blive krævede

af Eders Hænder. Lader ikke den Tanke forlade Eder, at ikke alene Verdens, men ogsaa Englenes og Guds Øine ere henvendte paa Eder."

Notits.

Ved Aarsrapportens Opgjørelse bedes det arbeidende Præstedømme at paasee, at den statistiske Rapport bliver overeensstemmende med Sandheden, saa at Medlemmernes Antal bliver det virkelige. Dette kan bedst skee ved at gjennemsee Grenenes Navneregister og udfinde, om de nødvendige Bemærkninger ere gjorte med Hensyn til dem, som ere emigrerede, afskaarne, fraflyttede og døde, saa at Medlemmerne ikke optages i Antallet, der ikke længere findes i Grenen. Lad hvert Distrikt i Grenen indgive Navneliste over sine Medlemmer til Grenens Præsident, som da kan sammenligne samme med Grenens Navneprotokol og udfinde det rette Antal, hvorved Conferencens samlede Rapport vil blive rigtig.

Correspondance.

England, Liverpool den 12te Octbr. 1866.

Kjære Broder Widerborg!

Tilskyndet af Aanden skriver jeg Dem til baade for at takke Dem for Deres venlige Hilsen til mig i et Brev til Ældste O. Pratt, og for at underrette Dem om, at min Helbred er nogenlunde, god naar man tager i Betragtning den hurtige Overreise fra Utah til England og den pludselige Forflytten fra den lette og rene Bjergluft i vore Dale til Englands fugtige og taagede Atmosphære, hvilket foraarsagede, at jeg blev heftig forkjølet strax efter min Ankomst hid. Imidlertid begynder jeg at overvinde Forkjølelsen og haaber snart at blive istand til at arbeide med al min Kraft for Sandheden og Retfærdigheden i disse Lande. Da jeg erfoer af Brødrene Pratt og Young at der var saa liden Leilighed til at prædike Evangeliet for Folket paa disse Øer, og at Evangeliet dermed havde god Fremgang i Skandinavien, længtes jeg efter at reise lige til Danmark, at tage fat paa det danske Sprog og arbeide der, hvor Herren og hans Aand arbeider for at frelse Sjæle. Hvor lykkelig føler man sig ikke ved at arbeide der, hvor Hveden synes moden til Høsten, og Alt synes at udstrække Seglen og høste medens det er Dag. Hvor behageligere er det ikke at prædike om „Herrens Velbehageligheds Aar", end om „vor Guds Hævns Dag."

Nu, kjære Broder! Jeg ønsker at Herren maatte inspirere Deres Sind med megen Viisdom til at vælge saadanne Redskaber, som Gud vil velsigne, til at indføre Evangeliet i de Stæder, Landsbyer og Flækker, hvor Folket har Øren til at høre med, og hvor Herrens Aand veileder hans Tjenere at gaae, saa at Herrens Arbeide maa blive paaskyndet i sin Tid. Naar de Ældste komme ind i Stad eller Landsby, hvor de have Frihed til at virke, lad dem gjøre det tilgavns, og ved Hjælp af den Hellig Aands Lys

gjennemsøge et saadant Sted indtil alle Oprigtige ere fundne, thi der vil ikke siden efter blive en saa gunstig Tid som den nuværende. Det vil falde vanskeligere at opvarme Folkets Følelser og opvække Interesse for Sandhedens Sag hos dem, efter at Evangeliet har været iblandt dem en Tid og de have vist Ligegyldighed for samme og Modstand mod det, end da deres Opmærksomhed i Begyndelsen hendroges til det. Vi kunne sammenligne det med Jernet, som, naar det er ophedet, lader sig hamre og danne, men naar det bliver koldt er haardt og uboieligt, saaledes ogsaa Folket, naar det bliver koldt, er det uimodtageligt for Aandens Paavirkning. Vi see dette stadfæstet i England, hvor de Hellige nyde meget af Guds Aand, men Verden synes bestemt paa ikke at ville høre mere fra os.

En Ting er det afskjære det modne Korn, men en anden og vigtigere Ting er det, at samle det i Neg og tage vare paa det, indtil det kan føres til Tærskegulvet uden at spildes. Det er derfor nødvendigt, at Præstedømmet er sat i Orden og arbeider hver i sin Stilling, som foreskrevet er i Pligterne for Ældster, Præster, Lærere og Diakoner. Dersom det lokale Præstedømme opfylder sine Pligter vil det kjende Medlemmerne i deres Grene og paasee at samme opfylder sine Pligter.

De er stillet i Spidsen for et stort og mægtigt Værk i deres eget Land og Sprog. Det er et stort og vigtigt Arbeide at vinde de Oprigtige af Hjertet, men Deres egen Iagttagelse og Erfaring har lært Dem, at det er et større og vigtigere Arbeide at ernære Herrens Lam, at saa at sige bære dem paa Armene, at føde Faarene og bringe dem til at voxe i Styrke og Kraft, at de maa blive sunde og stærke i Guds Kundskab. Guds Værk i Zion er nu saa langt fremskredet, at de Hellige i Adspredelsen behøve god Underviisning, at de kunne være istand til at tage alvorligen fat, naar de komme hjem og skride frem fra selv at blive frelste til Frelsere paa Zions Bjerg.

Kjære Broder! Jeg glæder mig storligen i at være kommen her den fjerde Gang for at hjælpe til med at opbygge Riget. Jeg erindrer med Velbehag mit Besøg i Danmark for tolv Aar siden, og jeg haaber at faae en lignende Leilighed, førend jeg vender hjem igjen.

Maa Herrens Aand og Kraft være mægtigen hos Dem og dygtiggjøre Dem til at gjøre Godt i Deres Mission.

Behag at skrive mig til.

Deres i Evangeliets Pagt
Franklin Richards.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 25.)

Planen var en fuldkommen Labyrint, og da den ganske var overvoxet med Træer, var den vanskelig at finde Rede i. Der fandtes ingen egentlige Pyramider,

men i det Høieste to eller tre pyramideformige Sidemure, og disse stode i Forbindelse med hverandre ved Altaner eller lignende Bygningsværker. Lagved den Vold, der omgav Stedet, vare Mure, Terrasser, Trappegange og pyramideformige Forhøininger, som naaede ind i Skoven, hvilket undertiden bragte os paa Vildspor. Det er sandsynligt, at ikke det Hele er blevet opført paa een Gang, men at forskjellige Konger have ladet opføre Bygninger og opreise Billedstøtter til Minde om Stadens vigtige historiske Begivenheder. Langs Stadsmuren vare Rækker af pyraemideformige Forhøiningea, der sandsynlig engang have tjent som Grundvold for Bygninger eller Altere, der nu ere ødelagte. Alle disse Trappegange og pyramideformige Muurværker vare malede, og Læseren kan danne sig et Begreb om det Indtryk, det maatte gjøre dengang, da hele Omegnen var fri for Skov, og Præster og Folk stege udenfra op paa Terrasserne, og derfra gik ind i de hellige Steder for at tilbede i Templet.

Inden for Stadsmuren ere to retvinklede aabne Pladse med Trappegange, der føre op til Terrasserne. Begge disse Trappegange ere beliggende omtrent fyrgetyve Fod over Floden, og de, der findes i den største af den fra Floden længst bortliggende Plads ere nedfaldne og danne nu kun en Jordhøi. Paa den ene Side ved den pyramideformige Muur er et Mindesmærke eller en „Afgud", der omtrent har den samme Høide som de andre, men adskiller sig i Formen, da det er større oven- end nedentil. Det har et smukt og smagfuldt Udseende, men Billedhuggerarbeidet træder ikke saa skarpt frem; Formerne ere gode, skjøndt noget stive. Bagdelen og Siderne er bedækkede med Hieroglypher.

Nærved dette Mindesmærke er et mærkværdigt Alter, hvilket maaskee i ligesaa høi Grad fortjener Opmærksomhed som noget andet af Copans Oldtidsminder. Alterne ere ligesom Afguderne dannede af en enkelt Steen. I Almindelighed ere de ikke saa rigt prydede med Zirater som de øvrige Mindesmærker. og ere enten mere hensmuldrede og slidte end disse eller bedækkede med Mos; nogle vare endog ganske begravne i Jorden, medens man ved andre havde Vanskelighed med at opdage mere end Formen. Alle havde en forskjellig Skikkelse og enhver af dem havde uden Tvivl Hentydning til de Afguder, for hvilke de vare blevne opreiste. Dette Alter staaer paa fire Kugler, der ere udhugne af den samme Steen; Billederne bestaae af halvt ophøiet Arbeide og ere den eneste Prøve af dette Slags, som man har fundet i Copan, da alle de øvrige ere udførte i stærkt ophøiet Arbeide. Det er sex Fod i Fiirkant og fire Fod høit. Ovenpaa er det afdeelt i sex og tredsindstyve Qvadrater med Hieroglypher, hvilke uden al Tvivl indeholde Beretningen om en eller anden historisk Begivenhed, der er indtruffen iblandt det mysteriøse Folk, som engang har beboet Staden. Trækkene ere endnu tydelige. Hver Side fremstiller Figurer af fire Personer. Paa den vestlige Side ere Billederne af to Høvdinger eller Krigere anbragte med Ansigterne vendte imod hinanden og øiensynlig beskjæftigede med Underhandlinger. De andre ere deelte i to lige Partier og synes at følge deres Anførere. Begge de to Hovedfigurer, som efter østerlandsk Maneer, ere anbragte i en siddende Stilling med Benene overkors lige over en Billedskrift, der sandsynligviis tilkjendegiver hans Navn og Bestilling eller Rang. Ved de tre Figurer danner en Slange en Deel af disse Karakterer Mellem de to Hovedpersoner er der omkring to Sindbilleder

anbragt en mærkværdig Randforsiring, som har holdt sig godt og minder os om den Maade, paa hvilken Ægypterne pleiede at give de Konger eller Krigshelte Navne, til hvis Ære Mindesmærkerne vare opreiste. Hovedbedækningerne ere mærkværdige paa Grund af deres underlige Form og Sammenføining. Figurerne have alle Brystplader, og de to af de fornemste af dem holde en Tingest i Haanden, der maaskee skal forestille et Scepter. Enhver af de Andre holder Noget i Haanden, hvilket alene kan være Gjenstand for Grandskning og Gisninger. Det kan maaskee være et Krigsvaaben, og om saa er, er det det Eneste af det Slags, som man finder i Copan. I andre Lande høre Feltslag, Krigere og Vaaben iblandt de vigtigste Gjenstande for Billedhuggerkunsten, men da man ikke her mærker det ringeste Spor til noget Saadant, er der Grund til at troe, at Landets gamle Indbyggere ikke have været et krigerisk, men et fredeligt Folk, som det har været let at undertvinge.

Den anden Plads er nærved Floden. Ved at fælde Træerne opdagede vi, at Indgangen var paa Nordsiden og dannedes af en Gjennemgang, der var tredive Fod bred og henved tre hundrede Fod lang. Tilhøire er en høi Trappegang, der fører op paa Terrassen paa den Muur, der strækker sig langs Floden. Ved Foden af samme ere sex rundagtige Stene, der ere fra atten Tommer indtil tre Fod i Diameter, og hvilke maaskee engang have dannet Foden til Mindestøtter, som nu ere nedfaldne og begravne. Tilvenstre for Indgangen er en høi pyramideformig Bygning med en sex Fod høi og ni Fod bred Trappe. Siden ligner en af Pyramiderne ved Sakkara og har en Hoide af hundrede og tyve Fod. Dens øverste Deel er nedfalden, og ud igjennem den er der voxet to kjæmpemæssige Ceibatræer, hvis Rødder have nedstyrtet Stenene, hvorimod de nu bidrage til at holde Pyramiden sammen paa Overkanten. Ved Enden af Indgangen er en Plan, sandsynlig Fuentes' store Circus, men istedetfor at være rundagtig er den firkantet og hundrede og fyrgetyve Fod lang samt halvfemsindstyve Fod bred med Trin paa alle Sider. Dette var sandsynligviis det helligste Sted i Templet. Det har uden Tvivl været Skuepladsen for store Begivenheder og ærefrygtbydende religiøse Ceremonier, men hvori disse bestode, eller hvo der udøvede dem, eller hvad der foraarsagede deres skrækkelige Ende, ere Hemmeligheder, som det er umuligt at udgrunde. Der fandtes hverken noget Afgudsbillede eller Alter, eiheller var der noget Spor deraf. Tilvenstre og henved to Trediedele opad Trinene stod et kjæmpemæssigt Hoved. Det er flyttet lidt bort fra sit Sted, og en Deel af Ziraterne paa den ene Side ere ødelagte formedelst Stammen af et stort Træ. Hovedet er omtrent sex Fod høit og Arbeidet er udført i en ædel Stiil. Ligesom mange af de andre Billeder synes det at være bestemt til at indgyde Ærefrygt. Paa begge Sider af samme og imellem tredive og fyrgetyve Fods Afstand samt lidt længere nede ere andre Brudstykker af Billedhuggerarbeide i kolossale Størrelser og gode Tegninger. Ved Foden af Trinene ere to kjæmpemæssige Hoveder, som ere veltede om og tildeels begravne; de ere vel værd at blive lagt Mærke til af Reisende og Kunstnere, som i Fremtiden ville besøge Stedet. Hele Planen er bevoxet med Træer og opfyldt med visne Planteværter og Brudstykker af underligt Billedhuggerarbeide, der stikker frem af Jorden, hvilket tilligemed meget Andet, som er fuldkommen begravet, kunde bringes frem for Dagens Lys ved Udgravning.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840. (Fortsat fra Side 30.)

For det Sjette. En saadan constitutionsstridig og ugudelig Fremfærd, som den Indbyggerne i Missouri have gjort sig skyldig i, bør opvække enhver Fædrelandsven til med Iver at søge at standse et saadant Uvæsen og til at anvende ethvert lovligt Middel til at bringe Overtræderne for Domstolene.

For det Syvende. Vi fremstille de Grusomheder, hvilke ere blevne udøvede mod vore Medborgere, for denne Stats Guvernør og tilsikkre at staae ham bi i de Forholdsregler, som han maatte ansee for nødvendige for at gjengive vore Medborgere deres Frihed og skaffe os Opreisning for de Forurettelser, vi have lidt.

Elias Higbee, Formand.

R. B. Thompson. Skriver.

Til Hans Exelence Guvernør Carlin!

Da Undertegnede ere udnævnte til Medlemmer af en Comittee for at forfatte et Udkast til Deres Exelence med Hensyn til de fornylig udøvede Voldsomheder, ville vi ærbødigst fremstille Følgende: Efterat vi af Staten Missouris Authoriteter vare blevne drevne fra vore Hjem og behagelige Opholdssteder i ovennævnte Stat, syntes Illinois at være det Sted, hvor vi for det Første kunde finde Ly og et Tilflugtssted. Dette fandt vi ogsaa i Staten Iillinois, efterat vi havde forladt Missouri, og uagtet de falske Rygter, der vare blevne satte i Omløb for at opvække Fordomme mod os, bleve vi dog venligt modtagne af Illinois's ædelsindede Indvaanere, der afhjalp vore Fornødenheder og bøde os velkommne, hvorfor vi ere inderligen taknemmelige.

Under Deres Exelences Administration have vi nydt al mulig Opmuntring, og ifølge den Venlighed og Sympati, som er bleven udviist imod os i vore Lidelser, have vi al Grund til at troe, at de altid vil yde os den samme Bistand som de øvrige af Statens Borgere. Det gjør os ondt at maatte sige, at efterat vi havde begyndt at føle os lykkelige og trygge og atter igjen at nyde Livets Beqvemmeligheder, er vor Rolighed bleven forstyrret og vor Frygt vakt og vore Familier foruroligede af Missouris Indvaanere, der af Ondskab og Had, som er et Særkjende hos dem, paa en mod Constitutionen stridende Maade have sendt en bevæbnet Magt og bortført noge af vore Venner, nemlig James Allred, Noah Rogers, Alanson Brown og en Mand ved Navn Boyce og bragte dem ind i Staten Missouri, hvor de bleve behandlede med det yderste Barbari og den største Grusomhed, medens nu saavel deres Hustruer og Børn som deres Venner blive foruroligede og ere ikke sikkre paa deres Liv.

Derfor have vi anseet det for vor Pligt at fremstille Omstændighederne om disse uhørte Grusomheder for Dem, idet vi ansøge Deres Exelence om Beskytttelse mod saadanne Voldshandlinger og beder Dem at tage saadanne Forholdsregler, som De maatte finde passende, for at vore Venner igjen kunde komme tilbage til deres Families's Skjød og Voldsmændene blive straffede for deres Forbrydelser.

Vi have den største Tillid til, at Deres Exelence vil benytte ethvert lovligt Middel, for at vore Venner atter kunne komme tilbage til deres Familier osv., og for at vi i Forening med de øvrige af Illinois's Borgere kunne komme til

at nyde de Rettigheder og Privilegier," som tilkomme frie Mænd.

Eders Ansøgere have under enhver Omstændighed viist den største Agtelse for Landets Love, og om Nogen skulde bryde samme, have vi aldrig været tilbøielige til at skjule Saadanne for Retfærdighedens Haandhævere, men vi have kun modsat os en hensynsløs Pøbel, der hverken har agtet Guds eller de menneskelige Love, og hvilken er kommen fra en anden Stat for under et falsk Paaskud at bortføre vore Medborgere og mishandle vore Brødre paa det Grusomste og det alene for at tilfredsstille sin Hævngjerrighed. Vi troe, at saadanne Voldsmænd skulde drages til Ansvar og behandles, som de have forskyldt, paa det vi kunde nyde de Rettigheder, som ere os tilsikkrede i de forenede Staters Constitution.

Vi bede derfor ærbødigst om, at Deres Exelence med den Kraftfuldhed, der i saa høi Grad udmærker Deres Administration, maatte foretage de nødvendige Skridt for at faae de Voldshandlinger, der ere udøvede mod Statens Borgere, straffede, og for at Deres Ansøgere kunde faae Opreisning for de Forurettelser, de have lidt, idet vi nære det tillidsfulde Haab, at De vil haandhæve Statens krænkede Love.

Til Slutning tage vi os den Frihed at forsikkre Deres Exelence, at saavel med Hensyn til Udførelsen af denne som enhver anden constitutionel Pligt kan De trygt stole paa hjertelig Medvirken af Deres Ansøgere, som derhos ærbødigst oversende Deres Exelence vedlagte Resolutioner, der under Dags Dato ere vedtagne i en stor Forsamling som idag er bleven afholdt paa dette Sted. Tillige medfølger et med Ed bekræftet skriftligt Vidnesbyrd af en af dem, der bleve bortførte, men hvem det heldigviis lykkedes at undkomme.

Uddrag af et Brev fra Ældste William Barratt, dateret Deptford den 15de Juli 1840 og skrevet paa hans Reise til Sydaustralien.

Kjære Broder i Christo! Jeg skriver til Dem for at underrette Dem om min Ankomst til Hovedstaden imorges efter en trættende Reise midt iblandt saa megen Gudsbespottelse og Sværgen, som jeg før aldrig har hørt Mage til i hele mit Liv. Som Apostelen udtrykker sig, anseer jeg mig ligesom et Lam iblandt Ulve, idet jeg begiver mig til et fremmed Land for at prædike Evangeliet, og derfor ønsker jeg Eders Forbønner. Jeg har siden isøndags erfaret store Beviser paa Aandens Vidnesbyrd, medens jeg forhen kun har anseet det blot som en flygtig Tanke, naar de Ældste have baaret Vidnesbyrd om, at de vare kaldte formedelst Aabenbaring, men nu forstaaer jeg Sandheden af denne Paastand, hvilket er et Beviis for mig om, hvem der bør prædike Evangeliet og om, at Ingen bør gjøre det, uden at han er kaldet formedelst Aabenbaring.|

Hils alle de Hellige og siig dem, at saa Mange, som forblive trofaste, vil jeg møde i Zion, idet jeg bringer mine Neg med mig. Siig dem, at min Tro er stærk, og jeg nærer det faste Haab engang der at møde alle dem, som jeg elsker i Herren. Bed at Døren maatte aabnes, og jeg maatte blive dygtiggjort til at prædike Evangeliet i et fremmed Land. Brødre, sørger ikke for mig, som de gjøre, der ikke have noget Haab, thi vi have en fast Forvisning om, at vi skulle leve og engang komme til at sidde tilbords i vor Guds Rige.

Fredag den 17de. Ifølge mit Raad voterede Høiraadet for, at Samuel Bent og George W. Harris gjør en Missionstour for at tilveiebringe Penge til Trykningen af nogle Bøger.

Løverdag den 18de blev Elias Smith ordineret til Biskop.

Søndag den 19de. Ved Lorenzo Snow blev der sendt Svar paa Brigham Youngs Brev af 7de Mai. Denne Svarskrivelse bemyndigede de Tolv til at lade Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog samt en Psalmebog trykke, men ikke til at ordinere Nogen til de Halvfjerdsindstyves Quorum. Ligeledes indeholdt dette Brev nogle almindelige Instruktioner.

Mandagen den 20de. Ældste John Moon og Selskab ankom paa denne Dag til New York. Dette var første Gang, der ankom Hellige til Amerika.

Onsdag den 22de.

Nauvoo i Hancock County i Illinois den 22de Juli 1840.

Kjære Broder Phelps! Jeg maa sige, at det ikke er med almindelige Følelser, jeg tager Pennen for at skrive nogle Linier til Dem som Svar paa Deres Skrivelse af 29de sidstleden, og paa samme Tid er jeg glad over den Leilighed, som tilbyder sig.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Rusland. En voldsom Ildebrand har, som der meddeles fra de russiske Østersøprovindser, Natten til den 23de September lagt 12 Huse, og deriblandt flere Hoteller, i Badestedet Dubbeln, ikke langt fra Riga. Man eiede ikke en eneste Sprøite i Byen, da Ulykken skete.

Ifølge Meddelelse fra St. Petersborg har Prindsesse Dagmars Overgang til den græsk-katholske Religion fundet Sted den 24de og Trolovelsen den 25de October.

Amerika. Den 22de September rasede der en heftig Orkan paa Sydostsiden af Newfoundland. Elleve Skibe ere gaaede under, og 80 Søfolk ere omkomne.

De nordvestlige Unionsstater have lidt umaadelige Tab ved Oversvømmelser. I Dalene omkring Indianopolis er Maishøsten stærkt beskadiget. Et Telegram fra Cincinati melder, at ikke mindre end 20 Millioner Bushels Mais ere blevne tilintetgjorte ved Miamis Oversvømmelse. Mellem flere af Byerne er Forbindelsen afbrudt, og det vil vare flere Uger, før de ødelagte Jernbanebroer kunne blive istandsatte.

Damperen „Evening Star" er sunken paa Reisen til New-Orleans; 300 Mennesker ere ved denne Leilighed forulykkede.

Den franske Fregat „Niobe", — skrives der fra Liverpool — er gaaet under med Mand og Muus i Sigte af New Foundland. Den 22de September saae man 150 Lig ligge paa Strandbredden. Mange af dem havde Hatte og Kasketter paa, mærkede med Ordet „Niobe". Man har ingen andre nøiere Efterretninger, men en Mængde Strandingsgods var af Havet kastet op paa Kysten.

Porte au Prince, den 11te Oktober. Arsenalet er sprunget i Luften; 200 Huse ere lagte i Aske.

Blandinger.

Et Landeveislokomotiv. Ifølge „Carlhams Allehanda" har en Uhrmager i Asarum i et Par Aar arbeidet paa et Landeveislokomotiv, som, naar det bliver færdigt, sandsynligviis vil vække ikke liden Opsigt. Det hedder, at det vil kunne tilbagelægge en Miil i et Qvarteer uden Hensyn til, om det gaaer op eller ned ad Bakke, og det vil kunne styres af een Mand med samme Lethed, som man styrer en Hest.

Kul i Ostindien. Ifølge Oldhams Undersøgelser, som ere blevne fortsatte i 10 Aar uden Afbrydelse, har Kulregionen i Pendschab ikke nogen stor Udstrækning og vilde i det Høieste kunne tjene til det nordvestlige Indiens Forsyning. Assamkullene, som findes i Nærheden af Bramaputra, har stor Handelsværdi og ere ligesaa gode som de bedste Kul fra Newkacstle. Disse Kul, skulle ad nye Veie, der blive anlagte, føres til Bengalen og især til Kalkutta. Kulregionen i Bengalen strækker sig temmelig vidt og er ualmindelig righoldig paa fossile Levninger af Planter og Reptilier, som meget ligne dem, der i den senere Tid ere fundne i de australske Kulgruber,

Rød Jaspis. I Omegnen af Montblanc ved St. Gervais har man fornylig opdaget et righoldigt Leie af den prægtigste røde Jaspis. Den er uden Aarer og ligner meget den antike røde Jaspis. Denne Opdagelse er af megen Interesse for den moderne Luxus, da man hidtil har maattet hente rød Jaspis fra Siberien og betale den meget dyrt. Der har allerede dannet sig et Selskab, som har faaet Patent paa at exploitere Leiet.

Indhold.

	Side.
Zions Stad	33.
Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn	36.
Redaktionens Bemærkninger	40.
Correspondance	41.
Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	42.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	45.
Nyheder	47.
Blandinger	48.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.